

ת"פ 31263/08/14 - מדינת ישראל נגד יעקב טאקטוק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31263-08-14 מדינת ישראל נ' טאקטוק (אחר/נוסף)
לפני כב' השופט מרדכי כדורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יעקב טאקטוק

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום שהוגש נגד הנאשם מייחס לו עבירות של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 274(1)+(2)+(3) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין תשל"ז - 1977, והתפרעות, לפי סעיף 152 לחוק האמור.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 19/8/2014, בסמוך לשעה 22:00, התפרעו מפגינים חרדים ברחוב משה זקס בירושלים. המפגינים הבעירו פחי אשפה, חסמו את הכביש, וידו אבנים לעבר כוחות הביטחון שפעלו במקום.

במהלך ההתפרעות עמד הנאשם במרפסת, במרחק של כ-3 מ' מכיכר זקס, וידה אבן לעבר שוטרים שעמדו בכיכר. האבן פגעה בעץ.

בתשובתו לאישום אישר הנאשם כי היתה המולה בכיכר זקס, אך כפר בהתרחשותם של התפרעות, הבערת פחי אשפה, חסימת כבישים וידו אבנים לעבר כוחות הביטחון. הנאשם הודה ששהה במרפסת, כפר בטענה שהמרפסת רחוקה כ-3 מ' מכיכר זקס, וכפר בטענה שזרק אבן. לטענתו, הוא עמד במקום והסתכל.

מטעם המאשימה העידו השוטר רס"ל שמואל דהן (להלן: "שמואל"), וקצין המשטרה, פקד אמיר בן קיקי (להלן: "אמיר").

על פי עדותו של שמואל, צוות המשטרה שהיה חבר בו הגיע למקום לפי קריאת מוקד על אירוע שריפת פחים. שמואל הוצב כתצפיתן לעבר רחוב משה זקס. במהלך התצפית זיהה שמואל שני אנשים עומדים על מרפסת של ישיבה. אחד

מאותם שניים השליך אבן לעבר כוחות המשטרה והתיישב על מדרגות המרפסת. האבן שהושלכה פגעה בעץ, בסמוך לשוטרים. שמואל עלה למרפסת בלוויית כוח יס"מ, ועצר את הנאשם, לאחר שכל העת שמר על קשר עין איתו.

אמיר העיד כי במועד האירוע התקיימה הפגנה גדולה נגד הגיוס לצה"ל, במהלכה אירעו הפרות סדר רבות, שכללו דרדור פחי אשפה לכבישים ראשיים, הצתת פחי אשפה וידויי אבנים לעבר כוחות הביטחון.

מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר פנחס פולק (להלן: "**פנחס**").

הנאשם בעדותו טען כי לא זרק אבן לעבר השוטרים. לגרסתו, בעת שהיה בדרכו לביתו, לאחר שסיים את לימודיו בישיבה, הוא הבחין בהמולה ברחוב בית ישראל. הנאשם ביקש לצפות במתרחש, ולכן ניגש למקום ועלה למרפסת. הנאשם הבחין כי על המרפסת נמצאים מספר בחורים, ביניהם פנחס, אותו הכיר קודם לכן.

האחרים ששהו על המרפסת מנעו ממספר בחורים נוספים לעלות אליה, שכן אין לשוהים בה קשר להפגנה, "כאן המקום שקט, פה אין כלום ולא זורקים כלום".

לאחר שההפגנה החלה להתפזר והשוטרים החלו לעזוב את המקום, הנאשם ופנחס נשארו על המרפסת ושוחחו ביניהם. לאחר מספר דקות השוטרים חזרו לכיוון כיכר זקס, עלו למרפסת ועצרו את הנאשם.

פנחס העיד גם הוא כי על המרפסת שהו מספר אנשים, כי הנוכחים במקום ביקשו שלא להשתתף בהמולה ובהתקהלות וכי הוא והנאשם נשארו לבדם על המרפסת לאחר שהמפגינים והשוטרים החלו לעזוב את המקום. לפתע השוטרים עלו למרפסת, אחד מהם ניגש לנאשם והיכה בו.

פנחס תמך בעדותו בגרסתו של הנאשם, לפיה הנאשם לא יידה אבנים במהלך האירוע.

כפי שיפורט להלן, אני סבור כי יש לאמץ את גרסת המאשימה, ולדחות את גרסת ההגנה.

עדותו של שמואל אמינה ומהימנה, וגרסתו עקבית, רציפה וסדורה. על פי עדותו, הוא זיהה את הנאשם באופן וודאי כמי שיידה אבן לעבר כוחות המשטרה, לאחר ששמר על קשר עין עמו עד למעצרו. שמואל הבהיר כי תנאי התאורה במקום אפשרו לו להבחין היטב בידוי האבן, ולשמור על קשר עין רצוף עם הנאשם.

מדובר אפוא בזיהוי מיידי של מבצע עבירה ומעצרו במקום, ולא בזיהוי מאוחר שלו. לפיכך אין נפקות של ממש להשתייכותו האתנית - חברתית של הנאשם, ולא לפרק הזמן שחלף מאז שמואל הבחין בידוי האבן ועד לביצוע המעצר, במיוחד שעה שמכל מקום אין מדובר אלא בפרק זמן קצר של מספר דקות. טענות ההגנה בעניינים אלו אינן מכרסמות במשקלה של העדות.

גם טענות ההגנה בדבר היעדר פירוט של זווית הראייה, והיעדר ראייה בנוגע לטיב התאורה במרפסת, אינן מעמידות בספק את גרסתו של שמואל. משגרסתו של שמואל לא נסתרה בחקירתו הנגדית, אין די בטענות בעלמא העולות בשלב הסיכומים כדי להפחית ממשקלה ומעוצמתה של עדותו.

לא למותר להדגיש כי שמואל הוצב במקום כתצפיתן, במסגרת טיפולה של משטרת ישראל באירועים שהתרחשו. בנסיבות אלה מתחייבת המסקנה כי הוא הבחין במתרחש מתוקף תפקידו זה, ולא באופן אקראי או חטוף, או באופן אחר העלול להעמיד בספק את גרסתו.

גרסתם של הנאשם ופנחס, לפיה הנאשם נבהל כאשר הבחין בכך ששוטר עולה למרפסת, מחזקת את גרסת המאשימה. אם הנאשם לא ביצע את המיוחס לו, הוא היה אדיש להגעתו הצפויה של השוטר למקום.

לעומת זאת, גרסת ההגנה הינה גרסה כבושה, שעלתה לראשונה בעדותו של הנאשם בבית המשפט.

בחקירתו במשטרה הנאשם בחר להימנע מלהשיב עניינית לכל השאלות שהופנו אליו, והשיב באופן עקבי: "שומר על זכות השתיקה".

לטענת הנאשם בעדותו, הוא נמנע למסור את גרסתו בעת חקירתו מאחר והיה "מאוד בשוק" ובלחץ מהמכות שקיבל מהשוטרים ומעצם מעצרו.

לא ניתן לקבל טענה זו של הנאשם. ראשית, שמואל לא נחקר בחקירה הנגדית בעניין אלימות שננקטה כלפי הנאשם. שנית, ניתן לצפות כי אילו היה ממש בטענת הנאשם הנ"ל, הוא היה אומר לחוקרת כי זהו מצבו הנפשי, וכי לכן הוא מתקשה עתה להשיב לשאלות, ולא מודיע כי הוא "שומר על זכות השתיקה". במיוחד נכון הדבר שעה שמדובר בבחור צעיר, כבן 19 במועד האירוע, אשר לא נרתע מלהתקרב לאזור בו מתעמתים אזרחים עם שוטרים.

בסיכומיו הוסיף הנאשם וטען כי הוא נרתע מכך שנחקר על ידי אישה. ברם, גם טענה זו לא ניתן לקבל, הן מן הטעמים הנ"ל, והן משום שהיא לא נשמעה מפיו של הנאשם בעדותו, למרות שאלה מפורשת שהופנתה אליו בחקירתו החוזרת, אלא בסיכומיו בלבד.

כפי שנפסק לא אחת, שתיקתו של נאשם בחקירתו במשטרה עשויה לשמש כראיה המחזקת את ראיות התביעה נגדו. בית המשפט העליון הבהיר כי, ככלל, בחירתו של נחקר לשתוק במהלך החקירה אינה מתיישבת עם חפותו, שכן אדם שהוא חף מפשע ירצה למסור את גרסתו, על מנת להפיג את ענן החשדות הפליליים העומד מעל לראשו. לפיכך, ניתן להסיק משתיקתו של הנאשם כי יש לו מה להסתיר, ובהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תשמש שתיקתו ראיה המחזקת את יתר הראיות "הפוזיטיביות" הקיימות נגדו (ראו לדוגמא: ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל 1/7/2014).

זאת ועוד, בתשובתו לאישום כפר הנאשם בהתרחשותם של התפרעות, "ידויי אבנים, חסימת כבישים והבערת פחי אשפה. לדבריו, ידוע לו כי היתה המולה בכיכר זקס, הא ותו לא.

גם בבית המשפט הנאשם לא העיד כי התרחשו התפרעויות, אלא כי הבחין בהפגנה ובהמולה - "המון אנשים".

אולם, גרסתו זו של הנאשם אינה מתיישבת עם טענתו בעדותו, לפיה בזמן שבחורים בקשו לעלות למרפסת נאמר להם, בין היתר, "פה אין כלום ולא זורקים כלום". אלמלא התרחשו מהומות וידויי אבנים, לא נדרשה האמירה הנ"ל.

סיכומי של דבר, כאמור, אני מקבל את גרסת המאשימה, ודוחה את גרסת ההגנה. על אף שהראיה העיקרית העומדת לחובתו של הנאשם אינה אלא עדותו של שמואל, מצאתי לאמצה במלואה, וסבורני כי די בה כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

אני מרשיע אפוא את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' אייר תשע"ה, 22 אפריל 2015, במעמד הצדדים